

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W szczególności:

- Zaskarżone postanowienie zostało niewystarczająco uzasadnione i zostało wydane na podstawie błędnej interpretacji pod względem faktycznym i prawnym w odniesieniu do instytucji, która w rzeczywistości przyjęła decyzję w przedmiocie zmniejszenia wartości depozytów „bail in”.
- Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem ogólnych zasad prawa, gdyż Sąd przeinaczył okoliczność, że niezależnie od rodzaju i formy, w jakiej zapadła zakwestionowana decyzja Eurogrupy, decyzja ta stanowiła w niniejszym przypadku akt podlegający zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.
- Zaskarżone postanowienie jest wadliwe, jako że Sąd, wydając postanowienie, nie zbadał stosunków prawnych i faktycznych między Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym i Eurogrupą ani nie zbadał okoliczności, że na podstawie zasady Legal Causation i kryterium podmiotu ponoszącego w rzeczywistości odpowiedzialność akty Eurogrupy stanowiły akty Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, które powinny być postępować zgodnie z traktatem i protokołami Unii Europejskiej, jak również na podstawie prawa wtórnego i pochodnego.

Wobec powyższego Sąd nie zbadał istoty argumentów i sprawy wnoszącej odwołanie i tym samym błędnie odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności.

- W przypadku uwzględnienia niniejszego odwołania wnosząca odwołanie nie powinna zostać obciążona kosztami niniejszego postępowania ani kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 października 2014 r.
w sprawie T-331/13 Marinos Nikolaou/Komisja i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu
4 marca 2015 r. przez Marinosa Nikolaou**

(Sprawa C-109/15 P)

(2015/C 178/06)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Marinos Nikolaou (przedstawiciele: E. Efstathiou, K. Efstathiou i K. Liasidou, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie wniosku Sądu o uwzględnieniu zarzutu niedopuszczalności, w szczególności wniosku, iż „nie można [...] uważać, że deklaracja Eurogrupy stanowi akt zmierzający do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów” i w konsekwencji wobec wnoszącego odwołanie oraz że w zakwestionowanej deklaracji Eurogrupa „dokonała w bardzo ogólny sposób streszczenia pewnych środków uzgodnionych na płaszczyźnie politycznej z Republiką Cypryjską”;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia, w którym Republice Cypryjskiej przypisano zmniejszenie wartości depozytów bez przypisania zachowania, aktu lub decyzji Eurogrupie, pozwanym lub tym ostatnim za pośrednictwem Eurogrupy;
- uchylenie obciążenia wnoszącego odwołanie kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie swojego odwołania. W szczególności:

- Zaskarżone postanowienie zostało niewystarczająco uzasadnione i zostało wydane na podstawie błędnej interpretacji pod względem faktycznym i prawnym w odniesieniu do instytucji, która w rzeczywistości przyjęła decyzję w przedmiocie zmniejszenia wartości depozytów „bail in”.
- Zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem ogólnych zasad prawa, gdyż Sąd przeinaczył okoliczność, że niezależnie od rodzaju i formy, w jakiej zapadła zakwestionowana decyzja Eurogrupy, decyzja ta stanowiła w niniejszym przypadku akt podlegający zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności.
- Zaskarżone postanowienie jest wadliwe, jako że Sąd, wydając postanowienie, nie zbadał stosunków prawnych i faktycznych między Komisją Europejską, Europejskim Bankiem Centralnym i Eurogrupą ani nie zbadał okoliczności, że na podstawie zasady Legal Causation i kryterium podmiotu ponoszącego w rzeczywistości odpowiedzialność akty Eurogrupy stanowiły akty Europejskiego Banku Centralnego i Komisji Europejskiej, które powinny były postępować zgodnie z traktatem i protokołami Unii Europejskiej, jak również na podstawie prawa wtórnego i pochodnego.

Wobec powyższego Sąd nie zbadał istoty argumentów i sprawy wnoszącego odwołanie i tym samym błędnie odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności.

- W przypadku uwzględnienia niniejszego odwołania wnoszący odwołanie nie powinien zostać obciążony kosztami niniejszego postępowania ani kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 2 marca 2015 r. – Nokia Italia SpA i in./Ministero per i beni e le attività culturali (MiBAC) i in.

(Sprawa C-110/15)

(2015/C 178/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Nokia Italia SpA i in.

Druga strona postępowania: Ministero per i beni e le attività culturali (MiBAC) i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo wspólnotowe – a w szczególności motyw 31 i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾ – sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu (konkretnie art. 71 sexies włoskiej ustawy o prawie autorskim w związku z art. 4 [załącznika do dekretu z dnia 30 grudnia 2009 r.]), które przewiduje, że w przypadku nośników i urządzeń zakupionych w celach wyraźnie niezwiązanych z użytkowaniem prywatnym – to jest do użytku wyłącznie zawodowego – ustalenie kryteriów zwolnienia „ex ante” z opłaty podlegać będzie rokowaniom – albo „wolnym negocjacjiom” – w ramach prawa prywatnego, ze szczególnym uwzględnieniem „protokołów wykonawczych”, o których mowa we wspomnianym art. 4, przy braku przepisów ogólnych i jakiegokolwiek gwarancji równości w traktowaniu SIAE i podmiotów zobowiązanych do zapłaty rekompensaty lub ich stowarzyszeń branżowych?